

Sagen Nr. ²¹⁴/₁₈₈₂ *)Højesteretssagfører Bagger Aktor
contraByfoged og Byskriver i Præstø, samt Birke-
dommer og Skriver i Vordingborg nordre
Birk **Seier Malling Emil Holm** (Def.
Adv. Henriksen),

(Afsagt den 14 Juni 1883).

En Forhørsdommer anset efter Strfl. § 126 for Haandgribeligheder og for Anvendelse af Spændetrøje mod Inkvisiter i den Hensigt at udpresse Tilstaaelse, efter Strfl. § 125 for andre Haandgribeligheder mod Inkvisiter, endvidere efter Strfl. § 141 for vilkaarlig at have nægtet nogle Arrestanter at erholde Extraforplejning og en enkelt Arrestant Brugen af egne Klæder, samt efter Strfl. § 143 for Benyttelse ved Fremlæggelse under et Forhør af en ikke i alle Henseender med Sandheden stemmende Erklæring fra Retsvidnerne angaaende Tiltaltes Forhold som Forhørsdommer.

Den ved Kgl. Reskript af 27 December 1880 nedsatte Kommissions Dom af 21 Februar 1882 er saalydende:

Efter at det i Anledning af Klager, der vare indkomne til Justitsministeriet over den Maade, hvorpaa Byfoged og Byskriver i Præstø, samt Birkedommer og Skriver i Vordingborg nordre Birk, Seier Malling Emil Holm, havde ledet trende kriminelle Sager, henholdsvis mod Kjøbmand H. H. S. C. Hald for Brandstiftelse, Gaardmand Jacob Henriksen og Husmand Jens Christian Larsen, Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og til Mened og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten, var ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 18 November 1880 overdraget medunderteignede Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret Jensen at foretage fornøden Undersøgelse af, hvorvidt og i hvilken Grad Byfoged og Birkedommer Holm ved Behandlingen af de 3 nævnte Sager samt af saadanne Sager, med Hensyn til hvilke lignende Klager under Undersøgelsen maatte forekomme, havde forset sig mod sin Embedspligt, er det efter Slutningen af denne Undersøgelse ved allerhøjeste Reskript af 27 December s. A. paalagt underteignede Assessorer i nævnte Ret at sammentræde i en Kommission til yderligere at undersøge og paakjende denne Sag, hvorunder Byfoged og Byskriver i Præstø samt Birkedommer og Skriver i Vordingborg nordre Birk Seier Malling Emil Holm vil være at tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 13de Kapitel i sin Stilling som Undersøgelsesdommer og Politimester.

Tiltalte, der den 12 April 1872 blev beskikket i nævnte Embede, har siden den Tid bestyret dette, indtil han ifølge

*) H. R. T. p. 334.

Justitsministeriets Resolution af 27 December 1880 blev suspenderet fra samme.

Resultaterne af de i Sagen foretagne Undersøgelser i foranførte Henseender ere følgende:

Da Besværingerne over at have været Gjenstand for Haandgribeligheder fra Tiltaltes Side gaa igjen i alle Sager, der have været undersøgte af Kommissionen, og Tiltaltes nedenauførte Forhold i Henseende til en Erklæring fra Retsvidnerne i hans Jurisdiktion har givet yderligere Anledning hertil, har Undersøgelsen for saa vidt maattet strække sig ud over de enkelte Sager, hvori Klager ere fremkomne. Det maa i saa Henseende, ved hvad der er erkjendt af Tiltalte og iøvrigt oplyst, anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte jævnligt i de af ham afholdte Forhør, naar han befandt sig overfor Inkvisiter, der enten ikke fulgte behørigt med, eller i deres Opfattelse af hans Spørgsmaal og deres Besvarelse af samme røbede Vrangvillighed og Tilbageholdendeb, har, for at vække dem til Eftertanke eller give sin Examination Eftertryk, rusket dem eller knubset og stødt dem med Haanden eller med en Lineal eller Nøgle, som han havde i Haanden, at denne Fremgangsmaade vel i Region er anvendt paa lempelig Maade, men at den dog ogsaa ved enkelte Lejligheder — hvor Tiltalte under Paavirkningen af den Iver, hvormed han utvivlsomt har grebet sine Undersøgelser an, ikke har givet fornøden Agt paa, hvad han gjorde, og for saa vidt uforsælig — er bragt i Anvendelse saaledes, at den i sin Virkning har været ikke saa lidt følelig for Vedkommende.

Derhos er det paa ovenanførte Maade bevist, dels at Tiltalte ved tvende forskellige Lejligheder, hvor to forskellige Drenge, hver i 14 Aars Alderen, nægtede sig skyldige i, hvad der paa sigtedes dem, og Undersøgelserne ikke førte til noget Resultat, har pryglet dem i Retten for at tildele dem en efter hans Formening gavnlig korporlig Revselse, dels at han under tvende af ham ledede Undersøgelser mod Tjenestekarl Rasmus Nielsen har behandlet denne paa følgende Maade:

Efter at bemeldte Rasmus Nielsen den 15 Marts 1877 var bleven anholdt som mistænkt for at have Natten mellem den 13de og 14de forud af sin forhenværende Husbond, Gaardmand af Bogesø Villum Petersens Stald stjaalt en Hest, men i sin Forklaring til en Politirapport havde nægtet sig skyldig i dette Tyveri, fremstillede han den 16 Marts s. A. i et Forhør for omtalt Birks Politiret, hvor han fastholdt sin til Rapporten afgivne Forklaring. Overbevist om, at Nielsen var skyldig i dette Tyveri og for at fremkalde hans Tilstaaelse heraf saa hurtigt, at der, hvad han saa havde gjort af Hesten, kunde være Udsigt for Ejeren til at faa den tilbage, lod Tiltalte da Nielsen føre ind i et bag Forhørsstuen liggende Værelse, hvor han efter forgjæves at have opfordret ham til at følge Sandheden, med sin

vensure Haand greb ham i Bystet, rystede ham og satte ham op imod Væggen, og med sin højre Haand slog ham, og under idelige Opfordringer til ham om at tilstaa sin Brøde vedblev at slaa ham, indtil Nielsen erklærede sig villig til at følge Sandheden. Nielsen blev herefter atter stillet for Forhør, hvor han tilstod at have stjålet Hesten, redet paa den til Kjøge og sat den eller ladet den sætte ind i en derværende Stald. Tilstaaelsen viste sig at være rigtig. Hesten, hvis Værdi var 6 à 700 Kr., kom atter sin Ejer ihænde, og Nielsen blev for Tyveriet af den ved Birkets Extrarets Dom af 30 April 1877 anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Februar og Marts Maaneder 1880 var Rasmus Nielsen atter arresteret under Birken for Ejendomsindgreb, i hvilke han efter nogen Tids Nægtelse vedgik sig skyldig, og for hvilke han ved Birkets Extrarets Dom af 7 April næsteftter blev anset efter Straffelovens §§ 248 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I flere af de i denne Sag afholdte Forhører har Tiltalte — forsætlig paa kraftig Maade — rusket og puffet og stødt Nielsen for Brystet; at dette imidlertid, saaledes som i foranførte Sag, skulde være sket for at aftvinge ham en Tilstaaelse er mod Tiltaltes Benægtelse ubevist, hvilket ogsaa gjælder, hvad der paasigtes Tiltalte om at have i disse Forhører søgt paa forskjellig Maade at træne Nielsen til at tilstaa og om at have ladet Nielsen, medens denne hensad i Varetægtsarrest, vederfares en Behandling, der ikke er stemmende med Forskrifterne i Reglement for Arrestvæsenet i Danmark af 7 Mai 1846.

Den 19 April 1879 udbrod Ild i en Ejendom i Viemose, der tilhørte Kjøbmændene Hans Heinrich Søren Christian Hald og dennes Broder, hvilke her drev en Handel, som var Filial af deres Kjøbmandsforretning i Præsto, og under den i Anledning af denne Brand, der forøvrigt var bleven slukket uden at forårsage større Skade, ved Vordingborg nordre Birks Politiret indledede Undersøgelse blev bemeldte Kjøbmand Hans Heinrich Søren Christian Hald den 26 April næsteftter anholdt som mistænkt for at have paasat Ilden. Den 28 s. M. afsagdes Fængslingskjendelse over ham, og han forblev herefter hensiddende i Varetægtsfængsel, indtil han den 30 August næsteftter blev løsladt, samtidig med at Undersøgelsen blev sluttet. I den herefter mod Hald for Brandstiftelse og Assurancesvig eller Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse ved Birkets Extrarets anlagte Sag, til hvis Paakjendelse der i Anledning af en af Halds Defensor til Præsto Amt indgiven Klage over Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen blev beskikket Sættedommer, blev den 23 December 1879 afsagt Dom, hvorved Hald blev frifundet for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagde det Offentlige. Sagen blev herefter indanket for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, hvor der den 2 Juli 1880 afsagdes Dom i samme, hvorved

Underretsdommen kjendtes ved Magt at stande og Aktionens Omkostninger for Overretten paalagdes det Offentlige. Om Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen i den heromhandlede Sag hedder det i Overretsdommen, at det fandtes ikke at kunne billiges, at den under samme efter Tiltaltes Foranstaltning foretagne Opgjørelse af Halds Varelager i Viemose m. m., der ganske maatte sættes i Klasse med en Husundersøgelse, var iværksat, uden at der i Overensstemmelse med Grundlovens § 81 havde foreligget en egentlig Kjendelse herfor eller et udtrykkeligt Samtykke fra Halds Side, at, om der end ikke aldeles havde manglet Føje efter det Foreliggende til ved Undersøgelsens Begyndelse at dekrettere Arrest paa Halds Person, maatte det derimod misbilliges, at denne Fængsling havde været i over 4 Maaneder, idet det ikke ved Undersøgelsens Gang eller det iøvrigt Fremkomne var oplyst, at der havde været tilstrækkelig Grund hertil, men at det dog som Sagen forelaa, og navnlig ogsaa under Hensyn til, at Defensor havde oplyst, at der var andraget paa en selvstændig Undersøgelse af Forhørsdommerens Behandling, ikke fandtes tilstrækkelig Grund til i alt Fald der under Sagen at paalægge Tiltalte Ansvar i de anførte Henseender, hvorfor Overretten af det nævnte Hensyn ikke fandt Anledning til at udtale sig om hans Behandling af Undersøgelsen i det Hele.

Som Sagen forelaa for Overretten, fuld af Besværginger fra Halds Defensors Side ikke blot over Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen, men over hans Behandling af Halds Person i Varetægtsfængslet og i enkelte af de afholdte Forhører, kunde der i Virkeligheden være Spørgsmaal om, hvorvidt der ikke til Grund for Tiltaltes Forhold ogsaa i de Henseender, i hvilke Overretten havde udtalt sig og da navnlig i Forlængelsen af Fængslingen, havde ligget en Hensigt fra Tiltaltes Side til at fremtvinge en Tilstaaelse fra Halds Side om at have gjort sig skyldig i, hvad der paasigtedes ham. I saa Henseende er der imidlertid mod Tiltaltes bestemte Benægtelse Intet bevist. Ved den foretagne Opgjørelse af Halds Varelager m. m. vil han være gaaet ud fra, at disse Foranstaltninger ikke kunde sættes i Klasse med de i Grundlovens § 81 nævnte, og at han i alt Fald i en Udtalelse af Hald i Forhøret den 26 April 1879 havde dennes Samtykke hertil, og i Henseende til Fængslings Forlængelse har han henvist til Sagens Vigtighed, sin egen personlige Overbevisning om Halds Skyld og andre ham paahvilende Embedsforretninger, der have hindret ham i at fremme Undersøgelsen med større Hurtighed. Hvad angaar de fremførte Besværginger over hans Behandling af Halds Person, er det vel ved, hvad der er vedgaaet af Tiltalte selv og iøvrigt oplyst, bevist, dels at Tiltalte, uden at der fra Halds Side var udvist noget Forhold, der kunde give Anledning hertil, har under Arrestationen helt eller tildels nægtet ham Tilladelse til at skaffe sig en saadan Extra-

forplejning, som vel maatte kunne bestaa med nødvendig Orden og Maadehold i Arresthuset, dels at han, efter den 11 August 1879 at have ladet Hald iføre Arrestklæder som Følge af, at dennes egne Klæder trængte til Udluftning, og vægret sig, ved at sende Bud til Halds Hjem i Præsto om Oversendelse af andre Klæder til Arresthuset, har ladet Hald være iført Arrestklæder indtil den 29de næstefter. længe efter at dennes egne Klæder vare eller kunde have været udluftede, uagtet han vidste eller i alt Fald ikke kunde være i Tvivl om, at det var imod Halds Ønske, at denne bar Arrestklæder; men til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at hans Bevæggrund hertil ene har været den, at det var ham imod, at en Arrestant, blot fordi han havde Midlerne hertil, skulde hensesidde i Varetægtsfængsel under bedre Vilkaar end Andre, der ikke vare saaledes situerede, giver det Oplyste ikke Følge, og hvad angaaer de iøvrigt fremsatte Anker over hans Behandling af Halds Person, da ere disse ubeviste enten i Henseende til det Faktiske, de angaa — til Exempel at Tiltalte under Forhørene skal have haaret og puffet Hald — eller i Henseende til det ulovlige Forsæt eller Formaal, der underlægges det paagjældende Forhold fra Tiltaltes Side.

(Fortsættes.)

Ugeskrift for Retsvæsen.

Redigeret

af

O. J. Levison

Højesteretsanglerer.

Nr. 66 og 67.

Den 10 November.

1883.

Højesteretsdomme.

(Fortsættelse.)

Under en mellem Gaardejer Jacob Henriksen af Bøgesø og Snefoged Lars Jensen ved Vordingborg nordre Birks Politiret efter Hoved- og Kontraktage procederet Injuriesag, fremstillede Snefoged Jensen ved Sagens Foretagelse i Retten den 22 Februar 1877 trende til Møde dersteds samme Dag indstævnte Vidner, nemlig Ungkarlene Peder Nielsen og Christen Hansen, samt Husmand Jens Christian Larsen, og afgave disse hver for sig Vidneforklaring i Sagen, hvilken de bekræftede med Ed. Under en endnu samme Dag paabegyndt kriminel Undersøgelse ved Birkets Politiret vedgik imidlertid de 2 nævnte Ungkarle tildels strax, at de i deres Forklaringer i nævnte Sag forsætliggen vare afvegne fra Sandheden til Gunst for Henriksen, og erklærede, at de vare forledede hertil af denne, idet han, med hvem de og Larsen vare kjorte til Byen i Anledning af Retsmødet, hvortil de vare indvarslede, undervejs gjentagne Gange havde opfordret dem og Larsen til at bevidne, at de Intet huskede i Henseende til det, hvorom Forklaring maatte blive dem afsæket. Larsen blev afhørt i samme Forhør, men fastholdt Rigtigheden af den af ham i Injuriesagen afgivne Forklaring, ligesom han i Henseende til, hvad der saaledes paasagdes Henriksen, erklærede, at han ikke med Bestemthed mindedes Noget herom, hvorefter han blev demitteret, medens de to Ungkarle bleve anholdte og stillet i Forhør den 25 s. M. at have gjentaget deres Tilstaaelser, arresterede ifølge Kjendelse. Henriksen blev derpaa anholdt og stillet for Retten den 26 s. M., men nægtede Rigtigheden af det ham Paasigtede. Larsen, der mødte i Forhøret samme Dag, og hvem det efter Protokollens Udvisende blev betydet, at Sagen ikke angik ham, men at han mødte som Vidne, forklarede den Dag med Bestemthed, at han ikke mindedes, at Jacob Henriksen havde udtalt sig til Vidnerne saaledes, som det paasigtedes ham

af Nielsen og Hansen. Han blev derefter anholdt og i et paafølgende Forhør tilligemed Henriksen fængslet ifølge Kjendelse, der for Begges Vedkommende blev paaanket, men ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1877 stadfæstet. I et den 28 Mai s. A. afholdt Forhør tilstod Larsen, at hans anførte, i Forhørene den 22 og 26 Februar forud under den kriminelle Undersøgelse afgivne Forklaringer vare usande, idet han godt havde erindret at have hørt Henriksen paa Vejen til Præste den ovennævnte Dag opfordre ham og de 2 Ungkarle til at forklare i Retten saaledes, som det paasagdes Henriksen af disse, og i Forhør den 12 Juli s. A. tilstod ogsaa Henriksen, at han ved bemeldte Lejlighed havde, som anført, opfordret de 3 Andre, der kjørte sammen med ham, til at afgive falsk Vidneforklaring i Injuriesagen. Ved Birkets Extrarets Dom af 30 August s. A. bleve de derefter ansete, Henriksen efter Straffelovens § 145 første Led jfr. § 52 samt efter § 101 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Nielsen og Hansen efter denne Lovs § 145 2det Led jfr. § 58 hver med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Larsen efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Samtlige akkviescerede ved Dommen, og de dem idømte Straffe eksekveredes. Spørgsmaalet om Rigtigheden af den afsagte Dom for Larsens Vedkommende under Hensyn til Straffelovens § 147 anser Kommissionen efter Indholdet af det den meddelte Kommissorium sig ikke kompetent til at afgjøre.

Ved hvad der er vedgaaet af Tiltalte og iøvrigt oplyst er det bevis, at Tiltalte for at fremtvinge Tilstaaelse af Jens Christian Larsen og Jacob Henriksen i denne Sag har anvendt det Middel, under deres Hensidten i Varetægtsfængslet at behænge dem med Spændetroje. Medens dette Tvangsmiddel maa antages at have været anvendt paa Larsen fra den 17 Mai og indtil han den 28 næstefter afgav Tilstaaelse, Dag og Nat uden andre Afbrydelser end de, der nødvendiggjordes ved Maaltider, Omlædning osv. og en Nats Afbrydelse, der skyldtes en Forglemmelse fra Arrestforvarerens Side, og medens det fra Først til Sidst har været benyttet overfor Larsen for at opnaa hans Tilstaaelse i Sagen, har Spændetrojen været anvendt paa Henriksen fra en af de sidste Dage i Mai Maaned 1877 og til han den 12 Juli næstefter afgav Tilstaaelse, foruden med foranførte nødvendige Afbrydelser, med gjentagne Afbrydelser af flere Dage og Nætter i Træk samt — efter hvad Tiltalte med Bestemthed fastholder og det Foreliggende giver nogen Feje til at antage — fra Begyndelsen, men iøvrigt kun en kort Tid, som Forebyggelsesmiddel mod Selvmord, hvorpaa Tiltalte vil have befrygtet Forsøg fra hans Side, og først derefter som Middel til at aftvinge ham Tilstaaelse. I Henseende til denne sin Fremgangsmaade har Tiltalte paaberaabt sig, at han, der var overbevist om, at Larsen

og Henriksen vare skyldige i det Forhold, som Undersøgelsen angik, frygtede for den skadelige Indflydelse, det vilde have paa Retsbevidstheden i Jurisdiktionen, om det skulde lykkes disse Tvende og da navnlig Henriksen, der var Ophavsmanden til den begaaede Forbrydelse, ved deres Ihærdighed i at tilbageholde Sandheden at unddrage sig forskyldt Straf, medens de 2 unge Mennsker, som Henriksen havde forført til Forbrydelsen, ved deres Beredvillighed til at tilstaa deres Brøde vare hjemfaldne til Straf; og at de af Larsen og Henriksen afgivne Tilstaaelser skulde være urigtige, er da heller ikke under Undersøgelsen i nærværende Sag gjort gjældende af dem, lige saa lidt som der efter det i Sagen Foreliggende findes den allerringeste Feje til at betvivle deres Rigtighed. Heller ikke vil Tiltalte have tænkt sig, at Anvendelsen af Spændetrojen kunde medføre Andet end Gene og ikke Lidelse, end sige Skade. At Spændetrojen imidlertid saavel imedens den var paalagt dem, som i den nærmeste Tid herefter, har voldt dem Smerte, kan vanskelig betvivles, men at der, som af Henriksen paastaaet, herved skulde være paaført ham en varig Skade, der har svækket hans Arbejdsdygtighed, er efter Udvisende af de Erklæringer, der ere afgivne dels af Lægen i Vridsløselille Strafanstalt, hvor Henriksen udstod den ham idømte Straf, og som i den Tid har undersøgt dennes Tilstand, dels af Physikus i søndre sjællandske Physicat, der under nærværende Sag har undersøgt ham i saa Henseende, lidet sandsynligt, idet det navnlig har vist sig, at intet objektivt Tegn paa Tilstedeværelsen af de Følger — Trangbrystighed m. m. — som han paaberaaber sig, at Spændetrojen har haft paa ham, er tilstede. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det fremdeles antages godtgjort, dels at Tiltalte i enkelte af de af ham afholdte Forhør i den heromhandlede Sag har bragt sin ovenanførte almindelige Fremgangsmaade overfor Inkvisiter i Anvendelse paa Henriksen, Nielsen og Larsen, en Gang overfor Henriksen og en Gang overfor Nielsen paa en føleligere Maade, dels at Tiltalte af samme Hensyn, som dette er sket overfor Kjøbmand Hald, til sine Tider har nægtet Henriksen og Larsen Tilladelse til at skaffe sig Extraforplejning i Arresten.

Efter at Pigen Ane Marie Jensen i en ved Vordingborg nordre Birks Politiret foretagen Thingsvidnesag til Erhvervelsen af nye Oplysninger i en mod hendes Husbond Gaardejer Jens Mortensen af Viemose af en anden Pige anlagt og her paa kjendt Tyendesag, der var appelleret til Lands- over- samt Hof- og Stadsretten, den 12 December 1878 havde afgivet Forklaring som Vidne, uden dog at være bleven tagen i Ed, vedgik hun under en mod hende i Anledning heraf indledet kriminel Undersøgelse, at hun under formeldte Sag i flere Henseender havde, dels forsætlig, dels uforsætlig afgivet urigtig Forklaring til Gunst for hendes nævnte Husbond, og blev hun herefter ved Birkets

Extrarets Dom af 26 April 1879 anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 39, med simpelt Fængsel i 8 Dage. Ogsaa under den heromhandlede kriminelle Sag har Tiltalte, efter hvad han selv har erkjendt, og  ovrigt er oplyst, et Par Gange bragt sin foromtalte almindeligere Fremgangsmaade overfor Inkvisiter i Anvendelse, idet han i et Forhør har puffet Ane Marie Jensen og i et andet taget hende baardt i Armen og rystet hende, blandt Andet som Følge af, at hun, der uforbeholdent havde vedkjendt sig sin egen Br de, forekom ham at være forbeholden overfor hans Spørgsmaal om, hvorvidt hun havde handlet under Paa-virkning af nogen Anden eller ikke.

I Slutningen af December Maaned 1878 blev M ller og Gaardejer Johan Hansen af Vestenb k arresteret ved Birket som sigtet for at have som Ejer af en Mølle og et Bageri i Baarse gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold; under Undersøgelsen tilstod han paa forskellig Maade at have forurettet sine Kunder og blev — efter den 29 Maj 1879 at være bleven løsladt af Arresten — ved Vordingborg nordre Birks Extraretsdom af 20 Juni 1879 anset efter Straffelovens §§ 253, 257 og 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Dom ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1880*) blev forandret derhen, at han blev anset efter Straffelovens § 253 tildels sammenholdt med § 46 og § 278 sidste Stykke samt § 248, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Medens Sagen henstod under Appel til Højesteret, tilbagekaldte Johan Hansen de af ham afgivne Tilstaaelser under Paa-beraabelse af, at de vare fremkaldte ved den langvarige Vare-t gtsarrest, han havde været underkastet, og hvis længere Vedvaren han ifølge Tiltaltes Udtalelser vil have befrygtet, hvorhos han klagede over, at Tiltalte under de afholdte Forhører havde tilføjet ham Sl g og St d, uden dog egentlig at p astaa, at han ved disse skulde være bevæget til at tilstaa. Ved Højesteretsdom af 7 Marts f. A.**) blev han — idet de af ham afgivne Tilstaaelser i visse nærmere opgivne Punkter, i hvilke der efter det  ovrigt i Sagen Oplyste ikke kunde være begrundet Tvivl om deres Rigtighed, i Medfør af danske Lovs 1—15—1 fandtes at maatte tillægges Gyldighed — anset efter Straffelovens §§ 253 og 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Præmisserne til denne Højesteretsdom hedder det, at da det er overdraget en ifølge kongeligt Kommissorium af 27 December 1880 nedsat Kommission yderligere at undersøge og paakjende den mod Underrettsdommeren for Overtrædelse af Straffelovens 13de Kapitel anlagte Sag, og denne Tiltale omfatter de herunder henhørende Overtrædelser, i hvilke Underdommeren maatte have

*) Findes i U. f. R. 1880 p. 646.

**) Findes i U. f. R. 1881 p. 600.

gjort sig skyldig under Behandlingen af bemeldte Sag, bliver der ikke Spørgsmaal om for disse at p al gge ham Ansvar der under Sagen.

At Tiltalte skulde have benyttet Fængsling som Middel til at aftvinge Johan Hansen Tilstaaelse eller under Undersøgelsen mod denne udtalt sig til ham paa en Maade, der kunde give ham Anledning til at befrygte noget i saa Henseende, er ubevist. Derimod maa det, ved hvad der af Tiltalte selv er erkjendt og hvad der  ovrigt er oplyst, anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i flere af de over Hansen afholdte Forhører har — i Lighed med sin oftomtalte almindeligere Fremgangsmaade overfor Inkvisiter — med Haand, Nøgle eller Lineal knubset og stødt Hansen, ved en enkelt Lejlighed paa en føleligere Maade.

Efter at Johan Hansens Defensor for Højesteret, Højesteretsadvokat Hindenburg, i Skrivelse af 3 November 1880 til Tiltalte i Anledning af Hansens Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse i Sagen og sine Besværinger over Tiltalte, fremførte i Skrivelse til Advokaten af 9 Oktober forud, havde begj rt yderligere Forhører optagne efter den hertil givne Foranledning, afholdt Tiltalte Forhører ved Birkets Politiret den 15 og 22 November næstefter. Ved Slutningen af det første af disse Forhører opfordrede Tiltalte til Retsprotokollen Retsvidnerne til, efter Johan Hansens Skrivelse til Advokat Hindenburg og hans i dette Forhør afgivne Forklaring, i Forening med de to Retsvidner, som havde overværet Forhører i samme Sag, at afgive skriftlig Erklæring i Henhold til deres Ed som Retsvidner, til Fremlæggelse under Sagen. I det andet af de nævnte Forhører freml gdes neden-af rte af Jurisdiktionens 4 Retsvidner under Eds Tilbud afgivne Erklæring. Efter Protokollens Udvisende blev denne Erklæring opl st for Johan Hansen, der erklærede den „saa nogenlunde“ eller „saa omtrentlig“ stemmende med hans egen Forklaring, og for de to tilstedeværende Retsvidner, der godkjendte deres Erkl rings Rigtighed, hvorefter Tiltalte for sit Vedkommende med Henvisning til Retsvidnernes Attest gjorde den Bemærkning til Protokollen, at han efter denne Attest og Johan Hansens Forklaring ansaa det unødvendigt selv at afgive nogen Erklæring til Protokollen. Forhøret blev derefter sluttet og i Udskrift tilstillet Højesteretsadvokat Hindenburg.

Den fremlagte Erklæring, der er dateret 18 November 1880 og underskrevet af Jurisdiktionens 4 Retsvidner, er saalydende:

„I Anledning af, at Johan Hansen, forhen M ller i Baarse, i en Skrivelse til sin Defensor for Højesteret, Hr. Højesteretsadvokat Hindenburg, har fremsat den Beskyldning mod Dommeren i Vordingborg nordre Birk, Hr. Borgmester Malling Holm i Præstø, at denne, naar han forhørte ham, i Almindelighed stod med en Nøgle eller en Lineal i Haanden og dermed stadig slog ham for Fingrene eller Armen eller i Ansigtet, ligesom han flere

Gange stødte ham for Brystet, en Gang endogsaa saaledes, at han i flere Dage havde Møn deraf, erklære vi undertegnede Retsvidner, at vi aldrig have set Hr. Borgmester Malling Holm under sin Embedsvirksomhed tilføje enten Johan Hansen eller nogen anden Arrestant nogensomhelst Overlast, hvad vi næppe vilde have undgaaet at bemærke, dersom noget Saadant var sket, saa meget mere som Dommeren under Forhørene selv ofte indskjærper os Opmærksomhed, og maa som Følge heraf Johan Hansens Beskyldning for Overlast eller Slag fra Dommerens Side betegnes som blottet for al Sandhed. Hr. Borgmester Malling Holm bruger ofte saavel under sin Virksomhed som Dommer som Forligsmægler med en Nøgle, Lineal eller hvad Andet han tilfældigt har i Haanden at berøre Vedkommendes Skulder eller ogsaa med en Finger at berøre deres Skulder eller Bryst, med en Haand trække dem i Frakken og Lignende; men det er saa langt fra, at dette kan betegnes som Overlast, eller at der kan være Tale om at tilføje Smerte, at det tvertimod udelukkende er et Udtryk for en livlig Examination eller stærk Interesse for Sagen fra Borgmesterens Side og benyttes af ham som Middel til under Forligsmæglingen mere indtrængende at opfordre Parterne til at søge Forlig opnaaet, eller under Forhøret paa en indtrængende Maade til at opfordre Delinkventen til at følge Sandheden. — Ovenstaaende Erklæring ere vi paa Forlangende villige til at bekræfte ved vor Ed.“

At denne Erklæring af Retsvidnerne er kommen til at omfatte Tiltaltes Forhold ogsaa udenfor den Sag, i hvilken den var aføstet, tør antages at staa i Forbindelse med et Ønske fra Tiltaltes Side om en Gang for alle at komme i Besiddelse af en Erklæring fra disse om hans Forhold overfor Inkvisiter i Almindelighed, som kunde benyttes til at imødegaa de saavel efter hans egen som Retsvidnernes Mening langt overdrevne Angreb, hvorfor han var Gjenstand i den lokale Presse.

At den i Erklæringen givne, i ethvert Fald misvisende Fremstilling af Tiltaltes Forhold i de heromhandlede Henseender skulde skyldes nogen forsætlig herpaa anlagt Paavirkning eller anden Medvirkning fra Tiltaltes Side, er mod hans Benægtelse ikke bevist. I Henseende til den retslige Brug, han som anført, efter at have modtaget Erklæringen, har gjort af den, har han forklaret, at han herunder ikke mindedes den Behandling, han havde ladet Rasmus Nielsen vederfares, og at han var af den Mening, at de to Tilfælde af korporlig Revselse af Drengene ikke berørtes af Erklæringen; under disse Omstændigheder og optagen, som han angiver at have været af andre Forretninger, vil han den Gang ikke være bleven opmærksom paa, at der, bortset fra nævnte Tilfælde, endda lod sig indvende noget Væsentligt mod Erklæringens Rigtighed. Men om nu end denne hans Forklaring efter Omstændighederne ikke tør forkastes, vil Tiltalte, med den

som Grundlag for Sagens Paadømmelse, dog ikke kunne frikjendes for, ved sin anførte Brug af Erklæringen at have handlet uden den Overvejelse og Prøvelse af dennes Indhold, som hans Embedsstilling krævede, og som han havde yderligere Opfordring til at iagttage, saavel i den Omstændighed, at Johan Hansen ikke ubetinget erkjendte Rigtigheden af dens Indhold, forsaavidt den angik ham, som navnlig deri, at der — saaledes som det er bevist ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste — ved Erklæringens Fremkæggelse i det foromtalt Forhør blev fra de 2 tilstedeværende Retsvidners Side udtalt alvorlige Betænkninger ved at vedstaa den.

For sit Forhold ved i Sagen imod Gaardmand Henriksen og Husmand Larsen og i Sagen mod Tjenestekarl Rasmus Nielsen, betræffende Tyveri af en Hest, at have anvendt ulovlige Tvangsmidler for at udpresse Tilstaaelse, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 126, for sine øvrige Haandgribeligheder, mod Inkvisiter vil han være at anse efter Straffelovens § 125, for Brugen af Retsvidneerklæringen efter Straffelovens § 143; Tiltaltes ovenanførte Behandling af Kjøbmand Hald, Gaardmand Henriksen og Husmand Larsen, medens disse vare belagte med Varetægtsarrest, i Henseende til Extraforplejning og Brug af egne Klæder, maa misbilliges som ikke stemmende med Forskrifterne i Reglement for Arrestvæsenet i Danmark af 7 Maj 1846, særlig dettes E§ 16, men til herfor eller for Tiltaltes Behandling af Sagen mod bemeldte Kjøbmand Hald i de Henseender, i hvilke allerede Overretten har udtalt en bestemt Misbilligelse af samme, at paalægge Tiltalte Strafansvar, findes der ikke efter Omstændighederne at være aldeles tilstrækkelig Anledning.

Iøvrigt foreligger i Tiltaltes Behandling af de Sager, der have været Gjenstand for Kommissionens Undersøgelse, Intet, hvorfor der findes at burde gøres Ansvar gjældende mod ham. Den Straf, Tiltalte har forskyldt efter de ovenanførte §§ af Straffeloven, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

En af ovenomtalt Gaardmand Henriksen nedlagt Paastand om Erstatning hos Tiltalte for tilføjet Skade vil ikke kunne tages til følge, eftersom det som anført ikke er bevist, at der er ham paaført nogen saadan.

Thi kjendes for Ret: Tiltalte Byfoged og Byskriver i Præste samt Birkedommer og Skriver i Vordingborg nordre Birk Seier Malling Emil Holm bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Sørensen, 500 Kr. til Førstnævnte og 400 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.